

stand, og det Samme var, som ogsaa oplyst i Motiverne og fremhævet af den høitærede Finantsminister, Tilfældet med Embedsmændene, hvis Kaar ikke stode i Forhold til deres Stilling, og som man netop paa Grund af det Tryk, hvorunder Skatteyderne befandt sig, og den flette Tilstand, hvori Statskassen var, ikke saae sig istand til at forbedre; derfor kom man dem kun imidlertid til Hjælp. Disse to Foranstaltninger, Eftergivelsen af Skatten og Forskud til midlertidig Hjælp for Embedsmænd, synes mig derfor at staae i meget nær Forbindelse med hinanden; det forekommer mig derfor, at ligesom vi med Hensyn til Skatten have ved den tidligere Sag saa at sige afsluttet med Fortiden, — og vi have vistnok med meget god Grund flaaet en Streg over det hele tidligere Forhold og sagt, vi tage ikke længere Hensyn dertil —, saaledes synes mig ogsaa, at der maatte være Grund til at flaae en Streg over det tidligere Forhold, som her er omhandlet, og navnlig synes jo den Periode, som den høitærede Finantsminister i den Høiseende har foreslaaet, at være passende, da der fra den Tid indtraadte høiere og forbedrede Gager, og der altsaa vistnok kan være Grund til med Strengthed at opkræve de Forskud, som ere givne efter 1841. Netop fordi Gageforskud og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, vistnok med Rette maa være Enhver i allerhøieste Grad imod, og fordi det vistnok maa være Tingets alvorlige Døstle at søge at afflasse det for Fremtiden og saasnart som muligt at komme ud af alle de tidligere Forhold af denne Art, saa synes mig ogsaa, at der er Anledning til at udslette de Fordringer, som ere af en saadan Natur, at de paa Grund af de Omstændigheder, jeg nu

har fremhævet, ikke synes med Billighed at kunne kræves, medens man paa den anden Side anvender saameget større Strengthed for at inddrive dem, der ere givne i en senere Periode, og hvor de Omstændigheder, som jeg nu har fremhævet, ikke kunde gjøres gjældende i den samme Udstrækning som tidligere. Der kan jo vistnok, som ogsaa fremhævet af Finantsministeren, være adskillige mellem disse tidligere Debitorer, om hvem det ikke strengt kan nægtes, at de jo ogsaa med en vis Ætthed kunde tilbagebetale disse Forskud; men man maa lægge Mærke til, at det fra Statens Side ikke synes ganske rigtigt blot at tage Hensyn til Vedkommendes Evne til at betale, men der maa ogsaa tages Hensyn til det Standpunkt, hvorpaa Statsregjeringen har staaet i det Døstle, den gav det Forskud, om hvilket der er Tale, idet vi jo her have gjort os det til Op-gave, saa lidt som muligt at fornægte den tidligere Regjering, og naar det, saaledes som det er oplyst af den høitærede Finantsminister, vistnok ikke har været den tidligere Regjering's Mening, at disse saakaldte Forskud skulde være andet end ligefremme Gaver, og Vedkommende, som have modtaget dem, med Rette have staaet i den samme Ansættelse (Nei!), saa synes mig ikke, at det kan være rigtigt, at vi fornægte den tidligere Regjering, ved nu at opfatte Sagen paa en fuldkommen afvigende Maade, og derved komme til i mangfoldige Tilfælde at handle meget haardt mod vedkommende enkelte Personer; det er imidlertid navnlig denne Forbindelse mellem Skatteeftergivelsen og Eftergivelsen af Forskud til Embedsmændene, hvorom jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører vilde udtale sig.